

[Ole Bjørn Kraft.]

støtte kræfter, der har helt andre motiver og helt andre formål, med deres modstand imod pagten.

Fra forskellig side har man rejst spørgsmålet om en folkeafstemning, enten før eller efter pagtens underskrivelse. Jeg tror ikke, det forslag er vel gennemtænkt. Efter min opfattelse har man ikke taget tilstrækkeligt hensyn til den situation, der vil foreligge, inden folkeafstemningen har fundet sted, eller de følger, som en sådan folkeafstemning på forskellig måde kan få. Da jeg er klar over, at et aldeles overvejende flertal i det danske folk er enigt i rigsdagens beslutning, og da den foreliggende sag ikke egner sig til langvarige diskussioner, hvor alligevel mange spørgsmål vil forblive ubesvarede af sikkerhedsmæssige grunde, og under hensyn til den udnyttelse, der vil blive gjort af denne lejlighed fra kommunistisk side, som ikke vil tage hensyn til landets interesser, må jeg på mit partis vegne tage afstand fra dette forslags gennemførelse.

Når det konservative folkeparti herved giver sin uforbeholdne tilslutning til regeringens forslag til rigsdagsbeslutning, gør vi det i den faste overbevisning, at vi dermed tjener frihedens og fredens sag, at Danmark ved at gå ind i det demokratiske fællesskab kan give sit bidrag til opbygningen af en ny verden med større solidaritet, med mere vilje til at arbejde for menneskenes fælles interesser og med mulighed for at kunne åbne døren til en ny tid med frihed, fred og samarbejde.

Jørgen Jørgensen: Når den danske rigsdag står overfor en så alvorlig beslutning og skal afgøre, om Danmark skal forlade den udenrigspolitiske linie, som under skiftende magtkonstellationer i Europa har været fulgt i næsten 150 år, er der god grund til meget nøje at overveje, om dette skridt er forsvarligt.

Det bliver nu i visse kredse herhjemme næsten betragtet som noget uværdigt at tale om, at Danmark skal stå neutralt og holde sig udenfor de store magtgrupperinger i verden. Men Danmarks historie viser dog, at den udenrigspolitiske linie, der bygger på neutralitet, har ført til det resultat, at Danmark trods krige og omvæltninger i

Europa og trods to verdenskrige i dette århundrede er kommet igennem disse opgør, ikke uden mén, men dog således, at Danmark i dag står som et frit og uafhængigt land. Det er dog kendsgerninger, man bør have for øje, når man nu med så megen iver og voldsomhed opfordrer til at forlade den udenrigspolitik, Danmark hidtil har ført.

Når man fra regeringen og de partier, der støtter regeringen — socialdemokratiet, konservative og venstre — fremhæver, at muligheden for en dansk neutralitetspolitik er helt forandret, gør jeg opmærksom på, at det samme er sagt tidligere her i landet, når militæralliancer har været på tale, men bagefter kunne alle se, at det var til Danmarks lykke, at man trods modstand og stemninger alligevel fra de ansvarlige politiske myndigheders side fulgte den fastlagte kurs. Nu kan det naturligvis ikke falde mig ind at sige, at forholdet i dag ikke er anderledes end i 1870 eller i 1914, men alligevel forekommer det mig, at sagen er ikke så enkel og ligetil, som en del mennesker indenfor de politiske partier synes at mene.

Det spørgsmål, rigsdagen må stille sig, når vi skal træffe beslutning med hensyn til Danmarks deltagelse i Atlantpagten, er: Bidrager dette til at øge sikkerheden for Danmark, og er dette skridt til gavn for freden i verden? Jeg står ikke på det standpunkt, at den isolerede neutralitet er det, Danmark til enhver tid og under alle forhold skal tilstræbe. Det kan netop siges, at Danmark ved sin tilslutning til De Forenede Nationer er gået bort fra den isolerede neutralitet, og i stærkere grad kan dette naturligvis hævdes at være tilfældet, da Danmark støttede alle bestræbelser for at få tilvejebragt en skandinavisk union, hvor Sverige, Norge og Danmark forpligtede sig til solidarisk at stå sammen, såfremt et af de tre lande blev angrebet. Men det må dog her erindres, at De Forenede Nationer ikke er en blokdannelse, men en fredsorganisation, hvori alle betydende stater i hele verden er deltagere og har forpligtet sig til at arbejde for freden, og med hensyn til Danmarks tilslutning til en nordisk pagt er det rigtigt, at dette betød, at Danmark opgav sin isolerede neutralitet, men vi opgav den for at tilslutte os en gruppe af stater, der havde neutraliteten som mål for sin udenrigspolitik. Det var den nordiske pagts forud-